

δεκαεπτά, άνεμβολιάστος, κατοικῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θέσπιδος.

— Ἐν δὲ Πειραιεὶ οὐδεὶς προσεβλήθη· ἐνεβολιάσθησαν 45 άτομα.

ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ

Δήμαρχος Πειραιῶς

Ὁ ἐμπορικὸς ὁ στερεότυπος Πειραιεὺς διέρχεται ὄχι ἐμπορικὴν, ἀλλὰ κρίσιν πολιτικὴν κατ' αὐτάς. Ἡ ψυχρὰ γούσα γηραιά ἐξουσία τοῦ Μουτζόπουλου, παραδίδει ἐντὸς ὀλίγου τὸ πνεῦμα—σφραγίδα εἰς τὸν ἀρχάγγελον Σκυλίτην κύπτουσα ὑπὸ τὴν προσταγὴν τῆς ρομφαίας τοῦ ἥτις εἶνε ἡ θέλησις τοῦ λαοῦ. Παραλείποντες πρὸς τὴν παρὸν τὸν ἐπικηδεῖον τῆς παρωχημένης ἀρχῆς, ἐπιφυλασσόμεθα εἰς μνημότυπον διὰ τὸν πανηγυρικὸν ἢ καὶ τοὺς φιλιππικούς—ὅπως ἡ λυδία ἐξέλεγχῃ τὴν παρουσιάσθη. —Ἡδὴ ἐπειγόμεθα νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινα, ἐπειδὴ κατ' εὐτυχίαν—ὡς θετικῶς πληροφορούμεθα—αἱ ὑπὲρ τοῦ τόπου διαθέσεις τοῦ νέου δημάρχου εἰσὶ λίαν εὐχάριστοι. Καὶ ἐπειδὴ ὅπου ἀρκούσα καὶ καλὴ θέλησις, ἐκεῖ καὶ τὸ ἀνεξάρτητον «Μὴ Χάνεσαι» ἄνευ διακρίσεως προσώπων, δὲν θὰ ἀμελήσωμεν ἀκολουθοῦντες ὡς χρονογράφοι κατὰ βῆμα τὴν πολιτικὴν πορείαν τοῦ νέου δημάρχου τὸν ὁποῖον ἀμέσως διεκρίνομεν ἐκ τῆς γνωστῆς ἐκλογικῆς διεξαγωγῆς ἄνθρωπον εὐφυῆ, μετ' ἀρκετὴν αὐτοβουλίαν καὶ μετ' περισσοτέραν πρωτοτυπίαν, μὴ νευρόσπαστον καὶ ἐρεϊδόμενον εἰς «τοὺς λαγούς μετ' πετραχείλια» τῶν ἀναποφύκτων κολάκων, ὅσον εἰς τὴν ἀτομικὴν του ἱκανότητα. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι τοιοῦτος ἀνὴρ τὸ πρῶτον ἦδη ἀνερχόμενος τὴν βαθμίδα τῆς δημαρχικῆς ἐξουσίας Πειραιῶς, ἄνευ προγραμμάτων, ἄνευ οἰκισμῶν, ἄνευ λάμπειας πλοῦτος καὶ ψευδομεγαλείων καὶ χωρὶς ὑπουργικὰς ὑποστηρίξεις, ἐκσφενδονίζει τὴν τολμηροτέραν—διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιχειρήσεως—καὶ ἐγκολποῦται τὴν εὐεργετικωτέραν ὑπὲρ τοῦ τόπου ἰδέαν τοῦ νεοῦ. Οὐδενὸς ἔννοεσι νὰ φεισθῇ οὐδὲν θέλει ν' ἀμελήσῃ πρὸς προαγωγὴν ἐν γένει τῆς πόλεως, ποῦ μὲν συμπληρῶν ἔργα τῆς πρακτοῦ ἀρχῆς, ποῦ δὲ δημιουργῶν αὐτὸς ἴδια, ἀλλὰ τὸ ὄνειρόν του ἡ μανία του, εἶνε τὸ νερό. Ὡνειροπόλησε τὸν Πειραιᾶ μίαν ὥραιαν πεδιάδα ἀρδευομένην ἀφθόνως ἀπὸ ρυάκας καὶ ποταμούς· καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡθέλησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀππροπρόσωπον ἐν τῇ διαχειρίσει τῆς ὁποίας ἡ διαύγεια ν' ἀντανάκλῃται εἰς τὸ χρυστάλλινον νερὸ τῆς πόλεως καὶ θὰ τὸ πραγματοποιήσῃ.

Εἰς σὲ ἀπομένει, κ. Σκυλίτση, ἡ ἀποσκοράκις τῆς μωροσόφου ἰδέας ὅτι τὸ καλὸν διὰ τὴν ἐκτελεσθῆναι δὲν ὑπάρχει χρεια ἀπαραίτητος νὰ προέλθῃ ἐκ χειρῶν πλουσίων καὶ τραπεζιτικῶν, ἐξ ὁμογενοειδῶν καὶ χρυσοκαθαροειδῶν, ἀλλ' ἀξιολογώτερον δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ καὶ ἀπὸ τὰς τυλῶδεις χεῖρας τοῦ ἐργάτου, καὶ παρ' ἀνθρώπου ὅχι τόσο πλουσίου εἰς χρῆμα ὅσον εἰς ὑγιεῖς ἰδέας καὶ καλὰς διαθέσεις ὑπὲρ σκοπῶν κοινωφελῶν. Ὅστις ἔμεινεν εἰς Πειραιᾶ ἕνα καλοκαίρι, ὅστις παρέμεινε μίαν ἡμέραν, μίαν ὥραν, αὐτὸς δύναται νὰ αἰσθανθῇ τὴν λέξιν νερὸ ἐν Πειραιεὶ, ὡς πᾶς ρωμῆς εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τί θὰ πῇ «δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι». Νερὸ εἰς Πειραιᾶ θὰ πῇ πελτές, καὶ πελτές σημαίνει νερό. Διὰ τί; Ὅχι διότι ὁμολογουμένως ἡμέλησεν ὁ κ. Μουτζόπουλος, ἀλλὰ διότι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπῆτει ἰδέαν καὶ ἐνέργειαν εὐρυτέραν τῶν παρῶν. Περιωρίσθησαν εἰς ὕδραυλικά ἔργα δέκα μέτρα μακρῶν τοῦ Πειραιῶς, ἐξακολουθοῦν-

τες ἀκόμη μετὰ λυσσώδους ἐπιμονῆς τὸ τρίπημα τῆς γῆς εἰς θέσιν «Παράγκαις» καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ τοῦ Μουτζόπουλου παρετίνετο ἐπὶ μίαν ἀκόμη τετραετίαν, φόβος ὑπῆρχε μὴ ἡ γῆ ἐτρυπᾶτο διαμπᾶξ, χωρὶς νὰ ρεῦσῃ ἐκ τῆς τόσο ἀνηλεοῦς πληγῆς σταγὼν ὕδατος. Ἐνῶ τὴν διοχετεύουσιν ὕδατος δὲν ἐμποδίζουσιν ὄρη καὶ φάραγγες ὅσον ἡ ἑλλειψὶς νοῦ καὶ χρήματος. Τὸ ἐν τούτων εἶχε ὁ χρυσὸς Πειραιεὺς. Τώρα ἀποκτᾷ καὶ τὸ ἄλλο. Ὁ νέος δήμαρχος διορῶν εἰς ποῖαν στενόχωρον θέσιν θὰ εὐρεθῶσιν οἱ δημόται τοῦ ἐντὸς ὀλίγου ἐκ τῆς ὁλονὲν ἀναπτυσσομένης συσσωρεύσεως εἰς τὴν γιγαντιαίῃς αὐξάνουσιν πόλιν τοῦ καὶ φοβούμενος τὴν ἐκ τῆς λειψυδρίας λύσσαν τῶν, εὐρίσκεται εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ δημάρχου Ἀθηνῶν περὶ διοχετεύσεως τῶν ὕδατων τῆς Στυμφαλίας ἐὰν ἡ προϋπολογιζομένη δαπάνη δὲν ἦελεν ὑπερβῇ τὰ 12 ἑκατομμύρια δραχμῶν, καθόστον ὁ δῆμος Πειραιῶς ἕως 250 χιλιάδας δραχμῶν κατ' ἔτος δύναται νὰ πληρῶνῃ χρεωλύσιον ἐνὸς ἀναλόγου δανείου. Ἐὰν ἡ ἰδέα τοῦ αὐτοῦ λάβῃ ὅστ' αἱ σέρκα πραγματοποιουμένη ἔστω βέβαιος ὁ κ. Σκυλίτσης ὅτι εἰς τὸν κατακλυσθῆναι αὐτὸν τοῦ Πειραιῶς, τὸν Μουτζόπουλον οὔτε νεώτερος Νῶε δύναται νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ ἂν ἐπέμβῃ κιθωτοῦ, τὸ Ἀραράτ εἰς αὐτὸν θὰ μεταβληθῇ εἰς πάσσαλον ἀνασκολοπισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ λυσσασμένου διὰ σταγὼνα ὕδατος Πειραιεὺς. Περιμένετε· καὶ βαθμὴδὸν θὰ σᾶς ἀναλύσωμεν τὴν πορείαν τῆς ὅσον οὐπω ἐγκαθιδρυμένης νέας δημοτικῆς ἀρχῆς τοῦ Πειραιῶς.

Ρεπορτέρ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΕΝ ΑΡΤΗΙ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Ἄρτα, 18 Σεπτεμβρίου.

Ἀφοῦ τὸ «Μὴ Χάνεται παντοῦ», ἃς ἦνε καὶ ἐνταῦθα, ἐν τῇ ἀπώτατῃ δηλ. ταύτῃ ἐπαρχίᾳ τοῦ Κράτους, ἥτις ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ τὸ ὄριον τῆς στενωχωρημένης Ἑλλάδος. Ἐπέπρωτο, φαίνεται, ὁ ἱστορικώτατος Ἀραχθὸς νὰ μεταβληθῇ εἰς βράν τινα συσφιγκτῆρα καταπνίγοντα ὁλόκληρον μὲν τὴν Ἑλλάδα, ἰδίως δὲ τὴν δυστυχῆ Ἄρταν, ἥς ἡ ἐλευθερία εἶνε κατ' ὄνομα, πράγματι δὲ εἶνε ἐπαρχία δούλη, ἡ ὅσον ἦτο ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἡλευθερώθησαν μόνον αἱ οἰκίαι καὶ ἡ ἀγορά, δηλ. οἱ λίθοι καὶ τὰ ξύλα τῆς Ἀρτῆς· τὰ κτήματα ὅμως, τὸ εὐφορώτατον πεδῖον, ὁ χρυσόφορος κάμπος, τὰ χλοάζοντα περιβόλια, οἱ πλούσιοι ἐλαῖνες, οἱ πίνοντες ἄγροι, αἱ ἀμπελοὶ, δηλ. ἡ ζωὴ, ἡ εὐμερία, ἡ ὑγεία, ἡ ἀκμὴ τῆς Ἀρτῆς ἔμειναν δούλα· καὶ τί δούλα; Φαντασθῆτε, φίλε μου! Ἄν ὁ Ἀρτινὸς θελήσῃ νὰ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὴν πατρίδα του αἰσθήματα, ἂν θελήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ, νὰ ἐνεργήσῃ, νὰ φωνάξῃ τέλος πάντων ὑπὲρ τῆς προσφιλοῦς του Ἑλλάδος, καὶ εἶνε παρὼν θῶμανός, καὶ ἀκούσῃ καὶ ἴδῃ πάντα ταῦτα, τετέλεσται. Πρῶτον ὁ φιλόπατρις οὗτος Ἀρτινὸς δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ ποτὲ πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν κτημάτων του, διότι δὲν εἶνε δύσκολον νὰ φονευθῇ, καὶ, ἂν ἤμπορῃς, πιάσε τὸν φονέα τοῦρκον, ἢ ζήτησῃ, ἂν θέλῃς, ἐπισήμως διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ ἱκανοποιήσιν. Δεύτερον θὰ ἴδῃ τὴν ἐπαύριον τὰ κτήματα τοῦ Ἀρτινοῦ καταστρεφόμενα, τὰ κτήματα ἐκριζύμενα τῆς ἀμπέλου του, τὰς ἐλαίας του κεκομμένας ἢ κεκαυμένας... καὶ... καὶ.

Ἰδοὺ φίλε μου ἡ κατάστασίς μας! Ἄν μπορῇς λοιπὸν ὀνόμασέ τὴν ἐλευθερίαν αὐτὴν τὴν δουλείαν. Ὅλοι οἱ ἄλλοι Ἑλλῆνες· γινώριζον ἐν τελωνεῖον ἡμεῖς ἀμελγόμεθα ἀπὸ

δύο : από τὸ τουρκικόν καὶ ἀπὸ τὸ ἑλληνικόν. Ὁ Ἀρτινὸς πληρώνει καὶ πέραν τῆς Γεφύρας τοὺς Τούρκους, πληρώνει καὶ ἐντεῖθεν τῆς Γεφύρας τοὺς Ἕλληνας· καὶ τί Ἕλληνας ; ἐρχομένους ἐπίτηδες νὰ θησαυρίσωσι, γυμνόνοντας τὸν δυστυχῆ τοῦτον τόπον. Εἰς τὰς ἀρχὰς μᾶς εἶχαν στείλει ἕνα τελώνην, τὸν Στελοῦδη· ἀληθινὸν Τελώνιον τῆς Κολάσεως. Ἀνεχώρησε μὲ σκάνουν ἀπὸ ὑγείαν τὸ κεμερί.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, ποῦ ἔχομεν τώρα, ὁ κύρ Γεωργιάδης, δὲν εἶνε μικρότερον Τελώνιον τοῦ Ταρτάρου. Ὅλοι εἶνε μὲ τὸ «ἀντιλαβοῦ» καὶ μὲ τὸ «τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα.» Εἶνε ἐξυπνοὶ οἱ διαδόλοι ! Τρέχουν εἰς τὸν ἕνα πολιτευόμενον, κολαυκεύουν τὸν ἄλλον, κ' ἔτσι ὥμορφα—ὥμορφα γδένουν τοὺς ἐκλογεῖς τῶν πολιτευομένων. Σημείωσε δὲ ὡς ἐν παρενθέσει καὶ τοὺς τελωνορῦλακας μὲ τὸν ὀλίγον μισθὸν καὶ μὲ τὰ πολλὰ κλεψίματα, μὲ τὰς ἀρπαγὰς, μὲ τὰς ἀδικίας, ἐν συννενοήσει βεβαίως καὶ ἐγγνώσει καὶ ἐπιγνώσει τῶν προῖσταμένων, καὶ ἔχεις πλήρη τὴν Ταρταρικὴν εἰκόνα τοῦ Βεελζεβοὺλ καὶ Συντροφίας.

Ἐρχεται ἔπειτα ὁ κύρ ταμίας, ὁ κύρ κύρ Κυριακός· ἕνας ἀγριάνθρωπος, κερδοσκοπός, τοκογλύφος. Ὅπου καὶ ἂν ἐστάλη ὡς ὑπάλληλος μὲ καλὸν τρόπον δὲν ἔφγεν. Εἰς τὴν Νκύπακτον τοῦ ἐγιόμωσαν καλὰ-καλὰ τὴν στρωματιζὰ. Ἐν τούτοις «ὁ λύκος προβατο δὲν γίνεταί», κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν. Ἄμα ἦλθε καὶ εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον τόπον μας, προσεπάθησε νὰ κάμῃ τὸ μέλλον του. Καὶ τὸ ἔκαμε. Ἡ Κυβέρνησις τὸν ἔπαυσε προχθές . . . ἄλλ' εἶνε πλέον ἀργά. Ὁ ἄνθρωπος ἀρκετὰ ἐθησαύρισε, καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ μετέρχηται τὸν ὑπάλληλον. Adio φτώχεια ! Αἶ, τί λὲς κύρ Κυριακέ ; Ταξειδία, μάτια μου, τώρα, καὶ Παρίσια... Ὅλος ὁ τόπος ἐνταῦθα νύχαριστήθη μαθὼν τὸν ἐνταῦθα διορισμὸν τοῦ κ. Ἀρτινοπούλου, ὡς ταμίου.

Καὶ νύχαριστήθη τοσοῦτω μᾶλλον, καθόσον ὁ κ. Ἀρτι-

νόπουλος ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐ χρημάτισε ταμίας τοῦ γειτονό-
μας Καρβασσαρά, καταλιπὼν τὰς καλλίστας καὶ ἀρίστας ἀναμνήσεις. Καὶ τώρα, μαυθάνομεν, οἱ Ἀγρινιώται λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ἀλλ' ἦτο δίκαιον ὁ ἀκεραιώτατος καὶ τιμιώτατος οὗτος ὑπάλληλος νὰ προβιβασθῇ, καὶ καλλιτέραν ἐκλογὴν δὲν ἡδύνατο νὰ κάμῃ ἢ Κυβέρνησις. — Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω τὸ νὰ σοὶ ἀναφέρω περὶ τοῦ Νομάρχου μας, κυρίου Σωτηροπούλου. Ἄν ὑπάρχῃ ὑπάλληλος πρὸς οὐδὲν συμπαθῶν τοῦ τύπου πολιτικὸν κόμμα, καὶ ἀφωσιωμένος ἐντελὼς εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός του, οὗτος εἶνε ὁ κ. Σωτηρόπουλος. Γηραιὸς πολιτευτής, ἐμπορούμενος ὑπὸ ἀρχῶν ὑγιεστάτων ἠθικῆς καὶ τιμιότητος, αὐστηρὸς τὰ ἥθη, ἀρχαϊκὸς τὴν δίαιταν καὶ συμπεριφορὰν, ἑλληνικώτατος τὸν τρόπον καὶ τὰ φρονήματα ὁ κ. Σωτηρόπουλος περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ βεβαιώτατα εἶνε ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ὑπαλλήλων, οἵτινες μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα ἐν Ἑλλάδι.

Σοὶ ἐξωγράφισα, φίλτατε Γαβριηλίδη, τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου μας τοιαύτην, ὅποια ἀληθῶς εἶνε. Πρόσθετε τώρα τὴν ὑπερτίμησιν πάντων τῶν ἐδωδίων, πάντων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀπολύτως χρησίμων. Ἐκατὸν χιλιάδες καὶ πλέον στόματα σεῖς αὐτοῦ ἀγοράζετε τὸ κρέας 1,60 ἢ τὸ πολὺ δύο δραχ. Πέντε χιλιάδες στόματα ἡμεῖς τὸ ἀγοράζομεν μίαν καὶ ἑξήντα· καὶ, τοῦλάχιστον, σεῖς ζῆτε ἐν Ἀθήναις, ἐνῷ ἡμεῖς ἐν τόπῳ πνευματικῆς Σαχάρας, καὶ ἐστερημένῳ πάσης ψυχαγωγίας· 60 λεπτὰ σεῖς ἀγοράζετε τὸ κρασί, 80 ἡμεῖς· καὶ τὸ κρασί· 45 λεπτὰ τὸ ψωμί τὸ κατὰμαυρο καὶ ὑπόπικρο. Μίαν καὶ ὀγδόοντα τὴν ζάχαριν. Ἴνα δὲ καλῶς ἐννοήσῃς εἰς ποῖον δυστυχίας βυθὸν κατήντησεν ὁ τόπος μας, ἀρκεῖ νὰ μάθῃς ὅτι τὸ παλαιοχαυζαίρι τὸ κόκκινον, τὸ ὁποῖον σεῖς αὐτοῦ ἀγοράζετε πρὸς 80 ἢ 90 λεπτὰ τὴν ὁκτὴν, ἡμεῖς τὸ

15

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

15

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 579)

Διότι νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον, τὴν ὁποῖαν νὰ μὴ ἀξίζεις.

Δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σιδηρουργοῦ καὶ ἔρρευσαν μελαγχολικῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν του. Οἱ γλυκεῖς τῆς ἀδελφῆς του λόγοι ἐχαλάρωσαν τὰ ὑπερερεθισμένα νεῦρά του. Τώρα ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀποκαμωμένου. Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς ἐστίας, ἔμενεν ἀκίνητος, παρατηρῶν τὴν νεαρὰν κόρην, ἥτις τῷ ἐμειδία.

— Τώρα κλαῖς ! εἶπεν ἡ Σουσάννα. Ἀλλὰ εἶναι λυπηρὸ λοιπὸν ν' ἀγαπᾷς κἀνείς ;

— Νὰ μὴ 'πῆς πλέον ποτὲ τίποτε γι' αὐταῖς ταῖς τρέλλαις.

— Τρέλλαις ! Καὶ γιατί ; Ποία γυναῖκα ἂν σ' ἐγνώριζε δὲ θὰ σ' ἀγαποῦσε ; Ἐπειτα σταθεῖσα ἀντικρὺ του μὲ ὄψιν τολμηρὰν καὶ ἀποφασιστικὴν.

— Ἄν εἶναι ἀνάγκη θὰ 'πῶ σ' ἐκείνη π' ἀγαπᾷς : Δεσποινίς, ἔχετε ἄδικο νὰ μὴ λατρεύετε τὸν ἀδελφόν μου, διότι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ μὴ εἶναι καλλίτερος. Μπορῶ νὰ σὰς τὸ βεβαιώσω, διότι τὸν γνωρίζω πολὺ καλά. Καὶ θὰ εἶμαι τόσῳ πειστικῇ, ὥστε μόνη τῆς θάρσῃ, νὰ σ' εὖρη καὶ θὰ σοῦ 'πῇ : Κύριε, ἔχετε μιὰ ἀδελφὴν τόσῳ παραξενή, ὥστε δὲν ἔμπορῶ πλέον νὰ μὴ ἀναγνωρίσω τὴν ἀξίαν σας. Θέλετε νὰ γίνετε σύζυγός μου ; Σὺ θὰ κάνεις ὅτι σκέπτεσαι καὶ θὰ τῆς 'πῆς : Μάλιστα, δεσποινίς, διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω. Καὶ ἐγὼ θὰ σὰς εὐλογήσω. Καὶ θὰ εἶσθε τόσῳ εὐτυχεῖς. Ἀ ! νὰ, γελάς, παρηγορήθηκες.

Καὶ ἡ Σουσάννα στηριζομένη μὲ ἀγάπην εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ συγχίνησις τοῦ ὁποῖου δὲν ἡμπόρεσε ν' ἀντιστῇ εἰς τόσον εὐθυμον καὶ τρελλὴν ζωηρότητα, τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ ἑξῶ λέγουσα :

— Ἐλα νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα ; τὸ περιβόλι γιὰ νὰ περιμένουμε τὸ γάμο σου.

ἀγορεύομεν ἐν λεπτόν τὸ δράμιον ἢ τέσσαρας ὄλας δραχμὴν ὁκτὼν! . . . Συμπεράνατε λοιπὸν καὶ περὶ τῶν ἄλλων καὶ κρίνατε. . . .

Ὀνούφριος

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ἀφοῦ αἱ πολεμικαὶ παρασκευαὶ τῶν Ρουμούνων δὲν μᾶς ἤλεκτρίζουν, ἃς μᾶς ἤλεκτρίσουν τοῦλάχιστον αἱ ναυτικαὶ τῶν Κινέζων. Ἦδη ὅτε ἕνεκα τοῦ Τονκίνου ἐπαπειλεῖται πόλεμος μεταξὺ Γαλλίας καὶ Κίνας, ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ τύπου, τοῦ μόνου ἀληθινοῦ τύπου ὅλης τῆς ὑψηλίου, ἤρχισε νὰ διαχέεται πολὺ φῶς ἐπὶ τῶν πολεμικῶν δυνάμεων τῆς Κίνας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οἱ Κινέζοι τῆς στασιμότητος, τοῦ Κομφουκίου, καὶ τῶν Μανδαρίνων παρεδεδέχοντο, ἀγαπητοί μου Ἕλληνας, ὄλας τὰς νεωτέρας ἐπιστημονικὰς μεθόδους καὶ τὰς ἐφαρμογὰς αὐτῶν ἐν τῇ πολεμικῇ τέχνῃ ἀπέβλεψαν δὲ κυρίως ὁ φιλοσοφικὸς οὗτος λαὸς πρὸς σκοπὸν ἀμυντικόν, καὶ ἐξικανώθησαν τοσούτω ὥστε νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἀντιστῶσιν εἰς τὴν προσβολὴν μεγάλης εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως. Ὁ στόλος τῆς Κίνας, ἀν καὶ μὴ πρώτης τάξεως, οὐχ ἥττον εἶνε ἐν τῇ σμικρότητι αὐτοῦ τέλειος, περιλαμβάνων διάφορα θωρηκτὰ, πυργωτὰ, κανονιοφόρα, καταδρομικά· ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐφελκεῖ τὸν θαυμασμὸν τῶν Εὐρωπαίων εἶνε ὁ τέλειος ὀργανισμὸς τῶν κινεζικῶν τορπιλλοφόρων. Ἐρχομεν ὑπ' ὅψιν ἡμῶν ἐν εἰκονογραφημένῳ ἀγγλικῷ εἰκὼνα ἀξιοματικῶν τοῦ σώματος τῶν Ναυκλάστρων καὶ Βύελπίδων Κινέζων, σταθεμένους εἰς τὰ φρούρια τοῦ Τακού, κατὰ τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Πείχου, δεσπόζοντος, ὡς γνωστὸν, πάσης προσόδου εἰς Τιέν-Τσιν καὶ Πεκίνον, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Αἱ μορφαὶ τῶν δὲν εἶνε βεβαίως οὔτε αἱ τοῦ φίλου Ζώ-

του, οὔτε αἱ τοῦ μὴ φίλου κ. Καρακατσάνη ἀντίτυπα πρέπει νὰ ζητήσῃτε μάλλον μεταξὺ σεβασμιωτάτων καὶ τῶν μαθητῶν τῆς Ριζ. Σχολῆς, μετὰ τὰ μαῦρα σκουφάκια τῶν ἐπὶ κεφαλῆς. Μορφαὶ σοβαραὶ, ἐκφράζουσαι βαθεῖαν συλλογιστικὴν ἐργασίαν. Ὅλον τὸ σῶμα περιέχει ἓνα καὶ μόνον Εὐρωπαῖον, τὸν Ἀγγλὸν Μπέττ, ἀρχιμηχανικὸν τοῦ σώματος. Ἄν τοῦ ἔλειπεν ἡ γενεῖα, μεταξὺ τῶν Κινέζων θὰ ἐφαίνετο καὶ αὐτὸ, Κινέζος, τόσον ἀφομοιωθὴ πρὸς τὴν κινεζικὴν σοβαρότητα. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι οἱ μονόχρωμοι καὶ προαιώνιοι σοφοὶ Κινέζοι, οἱ ἀνακαλύψαντες τὰ πάντα πρὶν τ' ἀνακαλύψουν οἱ Εὐρωπαῖοι, καταδέχονται καὶ προσλαμβάνουν ξένους διδασκάλους ἐν τῇ πολεμικῇ, ἐνῶ ὁ κ. Βαλτινὸς καὶ οἱ ὅμοιοι τοῦ προτιμῶν τὸ βασιβοζούικο καὶ τὴν κλεφτουριάν. Θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὸν Κανάρην τοῦ σώματος; Ὀνομάζεται Λο-Γιούνγκ-Κβάνγκ, ὑψηλότατος στρατιωτικὸς Μανδαρίνος καὶ Φρούραρχος τοῦ Τακού.

Τὸ τορπιλλοφόρον σύστημα τῶν Κινέζων εἶνε ἀμυντικὸν καὶ ἐπιθετικὸν συνάμα, τῶν στομιῶν τοῦ Πείχου διαιρεθέντων εἰς τορπιλλοτμήματα, τὰ πάντα δὲ εἶνε ἑτοιμα ὅπως εἰς τὴν στιγμὴν τοποθετηθῶσι 300 τορπίλλαι. Ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ ἰσχυρότατα φρούρια, πάχους 40 δακτύλων, ἐξωπλισμένα μετὰ βαρὲα κανόνια Κρούπ τῶν 24 ἑκατοστωμ., πυροβολιστὰ δὲ Κινέζοι εἶνε ἀριστα ἐξησκημένοι.

Ὁλος ὁ ἀγγλικὸς τύπος κραυγάζει ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ Εὐρώπη πρέπει νὰ μάθωσιν ὅτι ἡ Κίνα δὲν εἶνε ἡ τοῦ 1860. Τὸ ὅπλοισιόν της εἶνε περίφημον, διαθέτει τοὺς καλλιτέρους ἀγγλο-ἡμερικανικοὺς μηχανισμοὺς. Ἀγγλοὶ δὲ μηχανικοὶ ἐν Τιέν Τσιν, Σιανγκάην, Νγκκίνον, καὶ ἄλλου, ἐργάζονται εἰς τριάκοντα περίπου λιμένας ὑπὸ ἐποπτεῖαν ἰθαγενῶν. Πυριτιδοποιεῖα ἀπέραντα κατασκευάζουν καθ' ἑκάστην πέντε τόνους πυρίτιδος πρώτης ποιότητος. Φυσίγγοποιεῖα δύνανται ἐν ἀνάγκῃ νὰ κατασκευάσουν 20,000 φυ-

IV

Ἐξ ἑβδομάδας προηγήτερα ὁ δούξ τοῦ Βλιγνὸν καταβαίνων τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἥτις τὸν εἶχε φέρεי ἀπὸ Πετροπόλεως εἰς Παρίσιους, κατακουρασμένος ἐκ τοῦ διαρκούς ἀνατινάγματος συνεχούς πορείας σιδηροδρόμου, διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην, τῆς ἀμάξης εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθε, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν λέσχην του.

Μὴ ἔχων ἐτοιμὴν κατοικίαν καὶ γνωρίζων ὅτι τὸ μέγαρον τῆς θεῖας του ἦτο κλειστόν, ὁ Γάστων εἶρε πολὺ φρόνιμον νὰ διευθυνθῇ πρὸς ἐν τῶν δωμάτων τὰ ὁποῖα αἱ μεγάλαι λέσχαι ἔχουσι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν μελῶν τῶν. Ἐλογάριαζε νὰ μείνῃ τὸ πολὺ ὁκτὼ μέραις ἐς τὸ Παρίσι, ἀκριβῶς τὸν καιρὸν, ὅστις τοῦ ἐχρειάζετο διὰ νὰ τελειώσῃ τὰς ὑποθέσεις του εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ νὰ κάμῃ μερικὰς ἀγορὰς φορεμάτων κ' ἔπειτα ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὸ Μπωλιέ.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἶχε ζῆσει ἐν τῇ ὑψηλῇ τῆς Ρωσίας κοινωνίᾳ τὴν τεχνητὴν ἐκείνην παρισινὴν ζωὴν, ἡ ὁποία εἶνε ἡ ζωὴ ὅλης τῆς ξένης ἀριστοκρατίας, ἀλλ' ἡ ὁποία ὁμοιάζει πρὸς τὴν παρισινὴν ζωὴν, ὅσον ἐν χαλίκῃ τοῦ Ρήνου πρὸς ἐν ὀδυνάμντι τῆς Βισαπόρης.

Ἐν τούτοις ἡ ἐξευγενισμένη διαφθορὰ τῶν Σλαύων τὸν εἶχε κατακτίσει. Καὶ εὗρισκε πολλὰ θέλητρα ἐν τῇ ζωῇ

ἐκείνῃ τῇ ἀναμίκτῳ ἐξ ἀσιατικῆς μαλθακότητος καὶ εὐρωπαϊκῆς ζωηροτητος. Αἱ μεγάλαι Ρωσίδες κυραὶ τὸν εἶχον γοητεύσει διὰ τῆς ἡδυπαθοῦς χάριτος τῶν προσώπων τῶν καὶ τοῦ θελκτικοῦ κυματισμοῦ τῶν ἀναστημάτων τῶν. Ἦθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸ μυστικὸν τῶν εὐμειδῶν τούτων Σφιγγῶν, τῶν ἔχουσῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁμοίους μετὰ τρικυμιώδη θάλασσαν καὶ μὴ στερουμένων οὔτε καὶ ὀνύχων, ὡς οἱ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων. Ὡραῖος νέος, εὐάγωγος καὶ φέρων μέγα ὄνομα, ἦτο ἐπιζήτητος. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ εἰκὼν τῆς μνηστῆς του, ἡ ὁποία τόσον βαθεῶς εἶχε χαραχθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἐξηφανίσθη καθὼς τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα παστέλια τοῦ Λατούρ, τῶν ὁποίων τὰ χρώματα ἐκλείπουν μετὰ τὸν καιρὸν.

Μακρὰν τῆς Κλαίρης, κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἐξοριστος καὶ ἠθέλησε νὰ ζῇ αὐστηρά. Ἀλλὰ εἶνε δυνατόν νὰ μονάζῃ τις ὅταν ἦνε ὁ νεώτερος ὑπάλληλος τῆς γαλλικῆς πρεσβείας καὶ ὅταν βλέπῃ ὅτι πανταχόθεν ἐπιζητεῖται; Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας ἐνδελεχῶς παρατηρηθείσης ἀπομονώσεως ὁ Γάστων δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ παρυσιασθῇ εἰς συναναστροφὴν τινα τοῦ προῖσταμένου του. Ἐνεδύθη λοιπὸν τὴν ἑορταστικὴν στολὴν του καὶ παρουσιάσθη ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς πρεσβείας πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Πετροπόλεως.

Ἀπὸ τῆς πρώτης δ' ἐσπέρας ἔγινεν ὁ εὐνοούμενός της. Ὁ πάππος του ἐκπατρίσθη μετὰ τοῦ κόμητος Ἀρτοῦ ἀπὸ